

[Chr. Nielsen.]

hensyn tager til, bl. a. virkningerne af det politiske forlig i foråret.

Når det drejer sig om vore gamle og invaliderne, er der yderligere en ting, som har betydning for forværing af deres levevilkår, og det er den gennemførte nyordning, hvorefter medicinforbruget hovedsagelig skal betales af dem selv. I adskillige tilfælde betyder det for vore gamle mennesker en ekstra udgift på 15—20 kr. om måneden. Jeg synes, enhver må kunne forstå, at der for mange gamle er en del medicin, som faktisk er uundværlig, og når de tvinges til at skulle bruge penge til denne medicin, som de tidligere intet har betalt for, betyder det, at de må tage pengene fra de beløb, som de ellers skulle bruge til føden.

Vi nærmer os jo nu julen. Det ser man af den medfølelse, der som sædvanlig lægges for dagen af pressen og i radioen denne ene gang om året overfor de mange mennesker her i landet, der lider nød, og i dette har rigsdagen altså også villet være med. Man møder med det foreliggende lovforslag. Jeg synes, der er den lighed mellem rigsdagens arbejde i så henseende og det, der kommer ud af pressens og radioens initiativ for at hjælpe de nødstedte, at det, der ydes, og det, der hjælpes med, langt fra rækker til at betrygge disse menneskers tilværelse. De 70 pct., som det foreliggende lovforslag giver rentemodtagerne som engangstillæg, betyder for en enlig i København et beløb på 109 kr. og for et ægtepar 165 kr. — vel at mærke, hvis der i begge tilfælde oppebæres den højeste rente. Jeg synes, enhver, der ser på prisstigningerne og de utålelige forhold, rentemodtagerne lever under, må kunne indse, at disse beløb intet rækker i retning af at betrygge deres leve-sæt. Mit parti er i hvert fald i høj grad utilfreds med, at man ikke mener at kunne strække sig videre.

Vi hilser med tilfredshed, at der nu bliver indført en halvårlig regulering af rentebeløbene. Det er et krav, vi har kæmpet for igennem mange år, og det er jo kun godt, omend det er noget sent, at man har forstået nødvendigheden af at opfylde det.

Hvad angår de lempelser, man nu stiller i udsigt i medicinordningen, er jeg ikke så sikker på, at de fortjener den lovprisning, der her gives udtryk for. Jeg tvivler nemlig på, at spørgsmålet kan klares som en almindelig cirkulæresag. Vi hørte da

også nu, at ministeren fastslog, at naturligvis skal retningslinierne for de ændringer, der blev foretaget i foråret, opretholdes, og jeg tvivler ikke på, at der fortsat vil blive begået uretfærdigheder mod de gamle og invaliderne. Jeg synes slet ikke, at det, man stiller i udsigt, er nogen udvej; man mener jo, at de enkelte kommuner i særlige nødstilfælde kan benytte penge af rådighedsbeløbet til at hjælpe trængende til medicin. For heldigvis er det således, at mange kommuner, bl. a. vor allerstørste kommune, bruger det fulde rådighedsbeløb hvert eneste år, og skal man nu til at udrede medicin af dette beløb, betyder det i realiteten, at der må skæres ned på andre områder.

Jeg vil lige gøre en bemærkning i anledning af, at såvel ministeren som det ærede medlem hr. Aage Knudsen benyttede betegnelsen „rentenyder“. Jeg var ikke klogere, end at denne betegnelse officielt er forandret til „rentemodtager“, og i hvert fald ved jeg, at vore gamle og invaliderne sætter meget pris på at blive betegnet som modtagere, og det ønske synes jeg godt både den ærede socialdemokratiske ordfører og ministeren kunne opfylde. Det koster da i hvert fald ingen penge.

Jeg har et par yderligere bemærkninger til den ærede socialdemokratiske ordfører, som endnu en gang brugte den specielle form for socialdemokratisk agitation ved at hævde, at under alle omstændigheder er det en forudsætning for de oprustningsbyrder, som pålægges landets befolkning, at den sociale standard skal opretholdes. Jeg synes, man på dette område skal komme ned på jorden. Der er jo ikke en eneste, der tror på, at dette er rigtigt, fordi det simpelthen modsiges af kendsgerningerne. Hvordan i alverden kan det ærede medlem påstå, at Danmark f. eks. i de kommende år skal blive i stand til at udrede mere end 3 milliarder kr. til oprustningen plus naturligvis adskillige hundrede millioner kroner til alt det løse, der altid løber på, og alligevel skulle kunne opretholde den sociale standard? Man burde kunne indse, at dette er en uholdbar agitation. Kendsgerningerne træder efterhånden så stærkt frem, at enhver kan se, at man lyver, når man påstår noget sådant. Når man så trækker et par eksempler frem for at understrege socialdemokratiets opfattelse på dette område og bl. a. vender sig mod den forringelse, der fandt sted af skolebespisningen, så er det da en kendsgerning, at når det lykkedes de borgerlige